

paa, at hendes Hjerte bar paa et friskt Saar, der i Øjeblikket fik hende til at føle sig ensom i Verden.

Dagen efter, at Doktor Mikkelsen havde været der, fulgtes de som sædvanlig ned ad den høje Havetrappe, hvor Torben gerne maatte støttes lidt.

„Kan De gætte, hvem jeg venter Besøg af idag?“ spurgte han.

„Venter Godsejeren Fremmede?“

„Ja. Men De kan ikke gætte, hvem det er.“

„Nej, naar det ikke er Arkitekt Schmidt.“

„Nej, ham er det ikke.“

„Det er maaske Præsten?“

„Nej, han kommer vist ikke mere.“

„Ja, saa veed jeg ikke. For andre har her jo ikke været.“

„Det er Bjørn Hamre.“

„Digteren?“

„Fabulisten og Rabulisten — ja. De veed, han holder for Tiden Foredrag her paa Egnen. De læste selv foreleden for mig om hans Møde derovre i Mellerup.“

„Saa kender Godsejeren ham?“

„Ja lidt. Og nu kan De altsaa faa den berømte Oprører at se, Frøken Hecht. Han er forresten slet ikke den Menneskeæder, han af mange bliver gjort til. Han fortærer kun sig selv. Som de fleste af den Slags Folk.“

Om Anledningen til Besøget sagde han ikke noget. Han kendte Bjørn Hamre fra de unge Dage i „Aprilforeningen“, og Digteren havde nu sendt ham et fortørnet Brev i Anledning af hans Forhold til Egnens Landarbejder-